

NA OKRAJ SMRTI FIDELA CASTRA

Proti mýtu „kubánského socialismu“

Proti všem klamům

Kubánská národní televize oznámila 26. listopadu 2016 smrt Fidela Castra, zesnuvšího v „úctyhodném“ věku devadesáti let Fidel Castro. Tohoto starého kontrarevolučního páprdu teď bude oslavovat jak Kuba, která vyhlásila devítidenní státní smutek, tak mezinárodní buržoazní levice (tj. levice a krajní levice buržoazie).

Reprodukcí následujícího příspěvku (a jeho překladem do angličtiny a do češtiny) přidáváme svůj malý kamínek do mozaiky komunistické kritiky: jedná se o text, který [Internacionalistická komunistická skupina \(IKS\)](#) v devadesátých letech publikovala ve své centrální revue a který odhaluje vysoce kontrarevoluční charakter kubánské „komunistické“ strany, „barbudos“ a jejich „nejvyššího vůdce“ Fidela Castra...

Při této příležitosti chceme znovu připomenout, že nikde na světě v celé historii nebyly a nejsou žádné „komunistické země“. SSSR a jeho satelity ve východní Evropě, Čína či Vietnam, Albánie, Nikaragua, Severní Korea nebo Kambodža a dnes Venezuela, Bolívie, Ekvádor či Rojava, nikdy nebyly a ani na počátku 21. století nejsou nic jiného než vulgární mýtus „socialismu v jedné zemi“, mýtus tak drahý všem marxistům-leninistům a stalinistům všech sort. Všechny tyto země jsou od začátku do konce prostě kapitalistické! Protože kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

Někteří z vás si po přečtení druhého textu, který zde prezentujeme, „Dopisu kamarádům rojavistům“, jistě řeknou, že tento text nepřináší do diskuze nic nového. Snad. V našich očích ale představuje výborné shrnutí argumentace, tak jak ji okolo tohoto tématu do této chvíle rozvinuli nejrůznější militanti a skupiny. „Dopis“ podepsaný TKGV vyšel v květnu 2016 a naši pozornost upoutal právě tím, jak jasně a strukturovaně jeho autoři vyjádřili kritický pohled na dnes tak módní podporu „autonomního regionu Rojava“. Myslíme si, že na tomto místě není třeba více vysvětlovat náš vlastní postoj k této otázce – pozice, které v textu TKGV rozvíjejí, plně sdílíme, navíc to není první kritický příspěvek, který na toto téma zveřejňujeme a tudíž ani první úvod, který o něm píšeme. Čtenáře, kteří chtějí získat komplexnější pohled na danou problematiku, proto odkazujeme na starší posty na našem blogu.

Místo toho bychom zde chtěli krátce rozvinout dva body z textu TKGV, dvě témata, která samozřejmě s „otázkou Rojavy“ souvisí, která je ale zároveň přesahují a jsou tak v jistém smyslu důležitější.

První se týká „kamarádů rojavistů“, tedy těch, kterým je dopis adresován. Autoři textu předpokládají, že jisté skupiny či militanti revolučního hnutí jsou sice pomýleni co se Rojavy týče, ale v ostatních otázkách jejich postoje zůstávají komunistické/anarchistické.

Jenomže to, co vidíme kolem sebe, se tomu moc nepodobá. U většiny skupin či jednotlivců, kteří podporují Rojavu, nejde o to, že by byli špatně informovaní, nebo chybně hodnotili tuto specifickou situaci. Právě naopak, jejich podpora Rojavě perfektně zapadá do logiky jejich postojů jako celku. Je to nepochopení základních otázek revolučního hnutí – co je podstatou kapitálu a státu, a tedy i co je cílem revoluce – co je přivedlo k podpoře projektu v Rojavě.

V ideologickém korpusu většiny těchto „kamarádů rojavistů“ (výjimky nás jistě omluví) je stát přinejlepším ekvivalentem moderního národního státu spíše než způsobem, jak se kapitál organizuje jako síla. To jim samozřejmě umožňuje popisovat Rojavu jako ne-stát. Demokracie je ztotožňována s tím, jak mohou „lidé“ participovat na rozhodování (a problémem naší společnosti v tomto pojetí je tudíž to, že není „dost demokratická“) spíše než s tím, jak nás kapitál odcizuje sobě samým prostřednictvím falešné komunity občanů. To podporovatelům Rojavy dovoluje obdivovat „participativní demokracii“ jako model pro budoucí společnost. A tak bychom mohli pokračovat dál a dál...

Druhým bodem, který bychom rádi rozvinuli, je tvrzení autorů textu, že „v životě ovšem neexistuje jen revoluce“ a že tudíž narážíme na případy, na které nelze nahlížet prizmatem komunistického chápání světa. Případy, kde je možné učinit pouze občanskou volbu mezi „špatným“ a „méně špatným“, kdy musíme přijmout logiku kapitálu a hrát podle jeho pravidel na jedné či druhé straně.

Soudruzi, o jakých případech to tu mluvíte? Nic si nenalhávejme! Kapitál naprosto kontroluje všechno v našem životě – od toho, jak si získáváme prostředky na živobytí až po naše intimní vztahy – a není nic, kde bychom mohli uniknout z dvojí role, které v této hře hrajeme – role otroků odsouzených k tomu kmitat jeho prokletý zisk svým vlastním masem a krví na straně jedné, a role jeho hrobařů, těch, kteří kapitál zničí skrze zrušení námezdní práce a ustavení skutečné lidské komunity na straně druhé.

Jako jednotlivci, proletáři, pracující i jako skupina jsme samozřejmě v místních i mezinárodních bojích konfrontováni s problémy, které jsou někdy označovány jako ekologické, syndikalistické, humanitární atd., a kde se musíme sami sebe ptát, jak jednat, jak se postulovat, koho či co podporovat, co dělat? Ale jakkoli se naše odpověď může v konkrétních případech v detailech lišit, její podstata je vždycky stejná. Nejsme ani na straně chudých, ani na straně utlačovaných a dokonce ani na straně proletářů jako takových. Stojíme na straně komunistické tendence, jakkoli slabé, zmatené, skryté či nevyřčené její projevy v tom či onom boji mohou být, pokoušíme se ji podporovat, rozvíjet... A to kdekoli, kde proletáři bojují za lepší životní podmínky, za snížení míry vykořisťování, kdekoli se snaží prosazovat své skutečné požadavky a organizovat se mimo a proti strukturám kapitálu...

★ Třídní válka – prosinec 2016 ★

Kontrarevoluční včera, dnes a navždy: „Komunistická“ strana Kuby s Machadem, Batistou a Castrem (Internacionalistická komunistická skupina – 1996)

Kontrarevoluční činnost kubánské „Komunistické“ strany – jediné strany castroistického režimu – nezačala teprve tehdy, když se Fidel Castro prohlásil za „marxistu-leninistu“. Od roku 1923 fungovala jako „Komunistické uskupení“, které bylo k dispozici mezinárodnímu stalinismu. Jako vždy a všude na světě stáli tito „marxisté-leninisté“ v každé rozhodující chvíli proti okamžitým i historickým zájmům proletariátu. Na Kubě byly takové rozhodující chvíle, kdy diktatura kapitálu jako celek zaměřila svoji tyranii proti proletariátu a kdy státní terorismus dosáhnul extrémní míry, tři: za Machada, za Batisty a za Castra. A pokaždé kubánští „marxisté-leninisté“ opustili boje dělníků a dali se do služeb tyrana.

Absolutismus Gerarda Machada y Moralese charakterizovala perzekuce, věznění a vraždění dělnických militantů, jako byli třeba Alfredo López (tajemník Dělnické nadace z Havany), Enrique Varona, Duménico, Cúzar a další. Dělnická třída proti této tyranii rozpoutala obrovskou bitvu, jejímž vrcholem byla generální stávka, která začala 28. července 1933 a okamžitě se rozšířila do celé země. 7. srpna, v žáru této bitvy, vydali stalinisté rozkaz k návratu do práce výměnou za legalizaci „komunistické“ strany a jejích odborů samotným Machadem. Příslušné dokumenty podepsal jménem Národní konfederace kubánských dělníků (která je agenturou Latinsko americké odborové konfederace z Montevidea) stalinista Cesar Villar a sama Machadova policie je vylepovala na sloupy budov, pouliční lampy a na stromy v parcích několika měst. Stávka a přímé akce pokračovaly i navzdory výzvam ke klidu a 12. srpna, kdy byla země velmi blízko občanské válce, Machado uprchnul spolu s několika prominentními členy své svity: ministry, vysokými policejními komisaři a vojenskými činiteli přímo zodpovědnými za represe. Musíme podotknout, že během osmi let své hrůzovlády se Machado mohl spolehnout na podporu severní Ameriky a že na vrcholu stávky severoamerické bitevní loď obkličily ostrov. Jenže, jako již mnohokrát, americká vláda se rozhodla rychle změnit kurs. Rooseveltův poslíček Sumners Wells najednou začal bojovat za věc demokratické opozice, která se nakonec jevila jako ta nejsamozřejmější alternativa.

O něco později se stalinisté klaněli před Batistou, který výměnou za tajnou spolupráci nejprve dovolil Juanu Martinellovi organizovat Stranu revolučního svazu. Pak vydal povolení k vydávání stalinistických novin *Hoy*. Roku 1938 „Komunistická“ strana na plenárním zasedání prohlásila, že Batista „již není ohniskem reakce, nýbrž obráncem demokracie.“ Jednalo se o výsledek otevřené aplikace stalinistické mezinárodní strategie Lidových front na ostrově. Po této deklaraci se Blas Roca (který již byl tajemníkem „Komunistické“ strany Kuby) sešel s Batistou a v září 1938 Batista legalizoval „komunismus“. Strana revolučního svazu pozbyla smysl své existence a rozpustila se ve prospěch „komunismu“. A aby z vědomí proletariátu vymazala skutečnost, že totálně kolaborovala s několika diktátory, rozhodla se strana přejmenovat a stala se z ní LSS: Lidová socialistická strana. Během předvolební kampaně v roce 1940 měl Batista prospěch z bezpodmínečné podpory kubánských stalinistů, kteří doslovně praktikovali politiku Lidové fronty nastolenou Moskvou. Za to byli někteří ze stalinistů, jako třeba Juan Marinello a Carlos Rafael Rodríguez, (již) jmenováni ministry.

Před volbami v roce 1940 byl postoj kubánských stalinistů následující: „Fulgencio Batista y Zaldívar, jenž je stoprocentním Kubáncem a žárlivě střeží svobodu vlasti, jenž je výmluvným a lidovým řečníkem, (...) jenž je autoritou naší národní politiky a je zbožňován lidem, na nějž myslí a stará se o jeho blaho, (...) tento muž, který zosobňuje posvátné ideály nové Kuby a svým demokratickým konáním se ztotožňuje s potřebami lidu, tento muž v sobě skrývá velkou hodnotu.“ Je třeba vědět, že ti, kdo tehdy pěli ódy na Batistu (Blas Roca, Carlos Rafael Rodríguez atd.), později vynášeli do nebe i Fidela Castra a stali se jeho ministry. „Zůstaneme věrni Batistově platformě jako celku,“ napsal Blas Roca 28. ledna 1941. A o několik dní později Juan Marinello prohlásil: „Jediní, kdo jsou věrni Batistově platformě, jsou ti, kdo bojují v rámci Revolučního komunistického svazu.“ Tato láska mezi stalinisty a diktátorem Fulgenciem nebyla jednostranná. Armáda věděla, jak ocenit mimořádné služby poskytované Lidovou frontou. A tak Batista například řekl: „Drahý Blasi (...) jsem šťasten, že vám mohu potvrdit své přesvědčení o minulé i současné efektivní a věrné spolupráci mezi mojí vládou a Lidovou socialistickou stranou, jejími vůdci a jejími masami.“

Lidová socialistická strana, legalizovaná a uznaná jako strana státního svazku, pak měla k dispozici všemožné prostředky a vyvíjela se velkolepým způsobem. Batista poprvé straně dovolil, a to poměrně legálně, vydávat noviny, získat všechny zákonné mechanismy ke kontrole dělnického hnutí, nechat si zvolit senátory, poslance a desítky komunálních úředníků, být permanentně přítomná ve všech oficiálních propagačních úřadech a dokonce být součástí kabinetu. A tak se LSS stala národní silou prvořadého významu: počet členů strany vzrostl z 2800 v lednu 1938 na 5000 v září téhož roku, a pak na 23000 v lednu 1939.

Kubánští stalinisté podporovali buržoazní diktaturu centralizovanou Batistou až do hořkého konce a později poskytli základní manažerský personál její castroistické státně kontrolované reorganizaci. 12. dubna 1958 Fidel Castro – příští tyran – nařídil generální stávku proti Batistovi, ale stávka se nekonala. CTC (Konfederace kubánských dělníků) kontrolovaná stalinisty ji zakázala a opírala se při tom o tytéž argumenty, které před lety použila k ukončení stávky v roce 1933, jež vyústila v Machadův pád. Stalinističtí úředníci pracující v Batistově státem kontrolovaném aparátu dál plnili své funkce a zůstávali hluší k výzvam Fidela Castra, jenž byl považován za maloburžoazního dobrodruha. V téže době *Moskevské zprávy* potvrzovaly, že ozbrojená povstání nejsou nic než jiskry a že absolutně neoslabily Batistovu moc. Samo Hnutí 26. července (1958) v srpnu téhož roku odsoudilo „zradu“ Lidové socialistické strany. Jakmile se však „špinavé prádlo“ zrad propralo v rámci rodiny, všichni se usmířili v Castrově stínu a historie minulých neshod byla pohřbena pod všemožné lži či nepravdy. XX. sjezd „Komunistické“ strany Sovětského svazu deklaroval, že „kubánští komunisté jsou na frontové linii boje“ (prohlášení Severa Aguirreho).

Teprve až když se koncem roku 1958 stal Batistův pád zřejmým a bezprostředním, rozhodli se kubánští stalinisté hrát na obě strany. Proto se Carlos Rafael Rodríguez – v letech 1940 až 1944 Batistův ministr a ministr bez portfolia po celou dobu Batistovy diktatury – vydal do Sierra Maestra uzavřít oficiální dohodu s Fidelem Castrem. Touto dohodou, která předznamenávala

všechny příští dohody, se tentýž Rodríguez stal velmi důležitou osobou castristického režimu. Jedním z prvních opatření vlády Fidela Castra byla 10. ledna 1959 opětovná legalizace Lidové socialistické strany. Nebudeme tu analyzovat nespočetné vnitřní boje mezi frakcemi LSS ani různé čistky a rovněž se nebudeme zabývat četnými výkyvy a obraty čelem vzad, které přivedly Fidela Castra, jenž byl hluboce antikomunisticky smýšlející a původně se stavěl proti LSS, k naprostému podrobení se diktátu moskevské strany.

Naším čtenářům, kteří případně nemají žádnou představu o politické kariéře Fidela Castra, pouze připomeneme, že byl nadšeným stoupencem a členem „ortodoxní“ strany Eduardo Chibáse, jenž byl neúnávným nepřítelem LSS. V následující citaci považoval za nepřátele a zrádce ty, kdo se brzy stanou jeho nejbližšími spolupracovníky ve vládě a v „komunistické“ straně.

Castro o Blasi Rocovi řekl, že je „Náš Daladier,“ a dodal: „mění své jméno stejně jako svoji politickou barvu a svoji taktickou linii mění častěji než košili. Je politickým chameleonem. Jeden den kritizuje militarismus, druhý den jej brání...“ Castro tudíž neváhal považovat celou stranu i svého budoucího spolupracovníka za zrádce věci proletariátu: „Ti, kdož vytrubují své levičáctví a svoji lásku k lidu (...) se obrací zády k dělníkům a pokorně se dávají k dispozici Batistovi a jeho vojenské knutě (...) Nikdo mi

nezabrání, abych těmto prospěchářům, obchodníkům s proletariátem, vykřičel pravdu do tváře...“ A „obchodník s proletariátem“ nemuseli přestat být ani později, když už je měl pod palcem Fidel Castro.

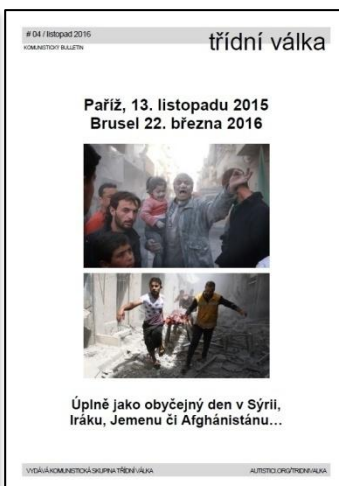
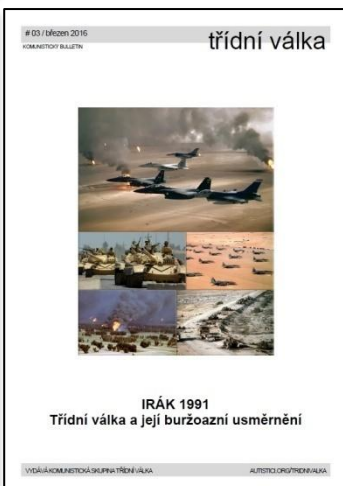
Naopak, nakonec to byla celá strana (včetně Blase Rocase, Carlose Rafaela Rodrígueza, Anibala Escalanteho, tohoto „moskevského komunisty“, který neustále pletichařil proti Castrovu režimu, atd.), kdo navzdory zdání udělal z Fidela Castra skutečného vazala Moskvy, dalšího „obchodníka s proletariátem“.

A toto Fidel Castro prohlásil (krátce po svém slavném projevu na vlastní obhajobu *Dějiny mi odpustí*), zatímco byl na žádost Batistovy policie, která jej obviňovala z členství v „komunistické straně“, zadržen v Mexiku: „Jaké je vlastně morální přesvědčení pana Batisty, když může mluvit o komunismu, a přitom byl v prezidentských volbách v roce 1940 kandidátem komunistické strany, jejich předvolební plakáty se schovávaly za srp a kladivo, objevuje se na fotkách, jak se prochází s Blasem Rocou a Lázarem Peňou, a půl tuctu jeho současných ministrů a spolehlivých spolupracovníků bylo důležitými členy komunistické strany?“

Takové jsou tedy základy a pozadí tohoto historického spojení, které z „komunistické“ strany udělalo fundamentální stranu kubánského kapitalistického státu. ★

Dva kontrarevolucionáři zdraví stejný prapor... prapor buržoazního státu: „fašista“ Pinochet bok po boku s „antifašistou“ Castrem na návštěvě Chile Salvadora Allendeho a „socialistické zkušenosti“ v roce 1971...

Stahujte naše materiály ve formátu PDF na: autistici.org/tridnivalka

Dopis kamarádům „rojavistům“ (TKGV, květen 2016)

„Během mých učednických let v životě i v revoltě nicméně odtamtud dost rychle přicházely, skrze sporadické informace, také znepokojivé signály.“
Ngo Van

Tento dopis není určen těm militantům, kteří podle mediálního rytmu surfují tu na jednom, tu na druhém hnutí s cílem vytvořit stranu či organizaci. Obrací se k vám, k našim přátelům a soudruhům z různých měst, jejichž myšlenek a kritického ducha si vážíme a s nimiž jejich postoje často sdílíme, ale s nimiž můžeme někdy nesouhlasit.¹

To se týká zejména *Rojavy*. Na rozdíl od vás, máme již rok a půl více než pochybnosti o používání slova „revoluce“ k popisu toho, co se v tomto regionu děje. A máme pochybnosti i o způsobu jakým je tento „proces“ prezentován a podporován na Západě.

Tento dopis si neklade za cíl být vyčerpávajícím pojednáním o oné otázce, ani nechce rozmetat vaše postoje či vás přesvědčit (a to ani tak, že zde soustředíme zdroje a odkazy, které znáte i vy, ale které my čteme odlišně, ani pomocí příkladů z Ruska 1917 či Španělska 1936). Jde nám spíše o to nadhodit několik otázek k debatě a vyhnout se tomu, aby se někteří uzavřeli do sebe a zabředli do politováníhodné poziční války.

To, o co se tu hraje, co je v sázce, je to, jak nahlížíme hnutí či situaci, způsob, jakým ji posuzujeme a nakládáme s ní, mezi odstupem analýzy a odstupem geografickým, mezi diskursem a konkrétní situací. Stejně jako to, jak se zapojujeme do momentálních bojů (vždy dílčích a často reformistických či defenzivních), nemůže se ani náš postoj k tomu, co se děje tisíce kilometrů odsud, odvíjet od jakékoli normy revoluční „čistoty“ ani od aplikace již hotových modelů.² Nemůžeme zavrhnout to či ono hnutí, protože se nezdá být dost radikální. Musíme naopak zkoumat jeho obsah a to především z pohledu třídních vztahů.

Ke zkušenosti z *Rojavy* nemůžeme přistupovat jinak. Stejně jako celá společenská situace v kapitalistickém světě, je i *Rojava* protkána třídními rozpory. Ačkoli je obtížné je změřit a přesně posoudit jejich dynamiku a aktéry, vyvstávají tu jisté otázky: Jaké změny tam probíhají? Kde se krystalizují rozpory, kdo jsou jejich aktéři? Jaký je poměr jejich sil? Jaký je rozdíl mezi diskursem a skutečnými zájmy? Mezi naší touhou po revoluci a limity, na které naráží? Kde je v tom všem proletariát? Jaká je naše vize revoluce? A tak dále.

Sami proti všem?

„Revoluční zkušenost“ z *Rojavy* se často prezentuje jako by čelila všeobecnému nepřátelství a hrozbě imperialistických a „fašistických“ armád i na celé planetě.

Připomeňme nejprve dohodu o neútočení, na jejímž základě od roku 2012 ozbrojené síly *Rojavy* a *Damašku* mírově koexistovaly (až na vzácné potyčky) či dokonce takticky spolupracovaly (Al-Hasakah v roce 2015, Alep a koridor Azaz v roce 2016) a téměř společně spravovaly jisté sektory (Al-Hasakah či Qamichli). Dohoda, která se stala zdrojem mnoha debat a polemik.

¹ „My“ a „vy“ odkazuje rovněž k celé mlhovině organizací, více či méně formálních skupin a anarchistických, libertariánských a marxistických (ne bolševických) jedinců, autonomů, atd. kteří tvoří ono takzvané „radikální“ či „revoluční“ „milieu“, jehož jsme více či méně součástí.

² Nemáme schéma „čistého“ revolučního procesu a nevěříme ani tomu, že takové schéma existuje, ani tomu, že by existovat mohlo.

V roce 2014 demonstrovali revoluční militanti ve Francii za to, aby západní vojenské síly poskytly leteckou podporu YPG a dodaly jim zbraně. Ve stejné době nám navrhovali, abychom ve prospěch YPG vybrali několik tisíc euro, zejména na nákup zbraní. Od té doby jim USA následované dalšími státy dodali tuny zbraní a munice. Stejní revoluční militanti to dnes přiznávají, ale dál vyčítají Západu, že YPG nedodal těžké zbraně.³

V místě samotném ukázala vojenská kampaň, jejímž výsledkem byla teritoriální kontinuita mezi kantony Kobané a Ciziré (od října 2014 do června 2015), na úzkou spolupráci mezi YPG a západním letectvem (a tudíž nevyhnutelně i spolupráci s americkými speciálními pozemními silami). YPG proto kolem sebe seskupili politickou a vojenskou alianci (FDS) několika ozbrojených arabských skupin, o jejichž libertariánském charakteru lze s úspěchem pochybovat.

Boje v únoru a březnu 2016 v kantonu Afrin pak ukázaly, že existuje minimálně operační koordinace mezi YPG, loajální syrskou armádou a ruským letectvem. Budiž. Povstalecké skupiny, které byly až do té doby spojenci Al-Nusry (syrskou odnoží Al-Kájdý) se při této příležitosti raději přidaly k FDS.

Vezmeme-li v úvahu tato a podobná spojenectví, daleko větší teritorium, které je třeba spravovat a větší rozmanitost obyvatelstva, nehrozí, že by kurdského vedení zmírnilo svůj „pragmatismus“.

Pokud jde o diplomatickou rovinu, YPG pravidelně posílá své zástupce (sic) do západních zemí, aby tam navazovali kontakty. Časy, kdy je někteří prezentovali jako naprosto izolované, oběti svých revolučních postojů (přestože byl jejich velitel přijat v Elysejském paláci), jsou již minulostí. Jejich přítomnost na ženevských jednáních sice Turecko zmařilo, ale země jako Rusko byly naopak pro. *Rojavská vláda* ostatně v únoru 2016 otevřela diplomatické zastoupení v Moskvě, což se stalo příležitostí k malé milé oslavě (stejně jako v dubnu téhož roku v Praze).

Z politického, diplomatického a vojenského pohledu dokázalo vedení PYD/YPG (jemuž pochlebují jak USA, tak Rusko) zvýšit sázky a vyvléknout se ze hry, tj. posílilo svou politickou váhu, když se mu dostalo vojenské podpory a téměř mezinárodního uznání.

Co se mediální podpory týče, je velmi široká a mimořádně pozitivní. Ve Francii jsou bojovníci YPG (a především bojovnice YPJ) prezentováni jako ztělesnění odvahy, feminismu, demokracie a tolerance. Od Arte po France 2, stejně jako v rádiu – počínaje Radio Libertaire, přes Radio Courtoisie a konče France Culture – všude vychvalují bojovnice za svobodu.

Je jen logické, že PYD hledá podporu a spoléhá na efektivní komunikaci a propagandu. Vzbuzuje to nicméně otázky. PYD se světu představuje jako bašta demokracie, zodpovědný partner a šampión boje proti terorismu a islamismu. Je to jen maskování? Napálila PYD diplomaty a vojenské předáky imperialistických zemí? Je si imperialismus tak málo vědom svých zájmů, že toleruje a dokonce *podporuje* „revoluční proces“ v Kobané (i když jen „ve vývoji“), s přímou demokracií, „rovností“ pohlaví, „samosprávou“ zdrojů atd., prostě se všemi těmi věcmi, jimž pochopitelně brání v Londýně, Paříži či Chicagu? Nemá jinou možnost?

³ Spojené státy jsou proti a argumentují, že by PKK mohla těžkou techniku použít proti turecké armádě.

Válka?

Kurdský odboj v ruinách Kobané dojal celou planetu a vyvolal vlnu mezinárodní podpory. Pro YPG pak následovala dlouhá série vítězných *útoků* (díky americké a ruské letecké podpoře), která Kurdům přinesla kontrolu nad rozsáhlým územím.

Vzrušení boje nebo politická vůle? Kritika, která je obvykle adresovaná armádám na pochodu, nešetřila ani YPG: vesnice srovnané se zemí, obyvatelstvo na útěku, vypálená arabská obydlí, neoblíbená policie, povinné odvody, mládež, jejíž dokumenty nejsou v pořádku, zatčená a odvedená násilím atd. Syrské organizace, které jsou proti PYD (někdy také kurdské, obecně členové CNS⁴) pravidelně upozorňují na zneužívání moci a civilní oběti. Mezinárodní organizace na obranu lidských práv některé z těchto případů potvrzují, ale přiznávají, že mezi válčícími stranami v regionu jsou to právě kurdští vojáci, kterým je možno takové jednání vytýkat nejméně. Pokud jde o rojavské autority, ty přiznávají část těchto „zneužití moci“ či „selhání“ a slibují či už realizují vyšetřování a nápravu (například v případě verbování dětských vojáků), aby dostály západním standardům demokracie, lidských práv a vedení války. Nedávno bylo ostatně ohlášeno vytvoření „opravdové“ armády (Síly autonomní obrany, FPA).

Jen těžko můžeme v těchto „excesech“ vidět aktivitu proletariátu, který musí čelit těžkostem konkrétního boje... Jsou to spíše *válečné* potřeby, které vysvětlují civilní oběti bojovníků YPG.

Nacionalismus?

Aktuální situace v syrském Kurdistánu má původ v porážce syrského povstání z roku 2011, ve vývoji místních poměrů poznamenaných vojenským chaosem a v dynamice kurdských nacionalistických stran se specifickými zájmy a rozporuplnými spojenectvími.

Kurdská organizace PYD je politická síla, která se v této zóně prosadila. Její diskurs, to už není včerejší nacionalismus, nacionalismus PKK. Slovník PYD se proměnil. Kádry a militanti PYD-YPG však o tom, jak se zdá, dosud nevědí, protože jejich vyjádření jsou ještě příliš často zabarvena kurdským „patriotismem“ a vychvalují výjimečnost tohoto „lidu“ s „prastarou“ kulturou a „rebelskou povahou“ atd.⁵

Otázka kurdského lidu a kurdské identity (jazyka, kultury, historie, zvyků atd.) je nedílnou součástí politického projektu v Rojavě. Stejně je tomu i v otázce jeho teritoria, Kurdistánu, tj. zón definovaných jako ty, kde v určité době tvořilo kurdské obyvatelstvo většinu. A jestliže kurdští představitelé tolik zdůrazňují (ve svých projevech či ve *Společenské smlouvě*⁶) ochranu etnických a náboženských menšin, dělají to, jako zástupci *většiny*.

Projekt PYD je tedy prezentován jako nikoli specificky kurdský a výhledově aplikovatelný na celou Sýrii či Blízký východ. Jednotky YPG ostatně dobyly oblasti v okolí kantonů Kobané a Ciziré, kde jsou Kurdové minoritní, napětí mezi arabským obyvatelstvem a kurdskými vojáky tam však trvá.

Toto územní rozšíření, ale také nutnost rekrutovat nové vojáky spolu s dalšími válečnými či propagandistickými potřebami, vysvětlují, proč YPG, poté co do svých řad přijala Araby, podporovala vytváření etnicky či nábožensky specifických jednotek (syrických či jezidských) a především proč se v říjnu 2015 spojila s arabskými milicemi z FDS.

⁴ Syrská národní rada podporovaná zejména Tureckem a Saudskou Arábií.

⁵ Skoro se nám chce říct, že tato slova zřejmě neznamenaají všude to samé. Ve Francii by byl takový projev kvalifikován *přinejmenším* jako „reakční“.

⁶ *Společenská smlouva* je ústava Rojavy přijatá 29. ledna 2014.

Autorita a demokracie

Nechme stranou fungování PYD, syrské odnože PKK, dříve známé svým autoritářským charakterem, která se, jak to vypadá, dost změnila. Řekněme, že je to pravda. Ale poznamenejme zároveň, že tomuto typu organizace, na něž normálně anti-autoritáři svolávají hromy a blesky, se tady dostává podivné shovívavosti. Možná, že je to proto, že PYD ohlásila, že napadne státní *moc* a že jsme tu svědky modernizace staré teorie „odumírání státu“, jeho policie⁷ a jeho armády.

Jak sama popisuje, PYD buduje v Rojavě administrativně-politickou strukturu autonomního regionu, jejíž filozofickou inspiraci můžeme nalézt v dílech Murraye Bookchina a právní inspiraci v mezinárodních úmluvách o občanských a politických právech. Tato struktura by měla být určena k tomu, aby nakonec překryla strukturu syrského státu, jehož legitimitu a integritu jeho hranic uznává.

Tak to stojí v oné Společenské smlouvě, tak o tom v současnosti diskutují velmoci a tak se to, jak se zdá, i konkrétně naplňuje. Od roku 2012 – 2013 rojavská administrativa posiluje a normalizuje se, její soudní, policejní, armádní či vzdělávací struktury se zdokonalují (zejména v dosud nejchráněnějších kantonech Ciziré a Afrin) a zajišťují tak některé úkoly, které až dosud připadaly syrskému státu.

Musíme přesto poznamenat, že administrativní struktura ustavená v Rojavě by byla, v případě, že by se Sýrie definitivně rozpadla či v případě vyhlášení nezávislosti, téměř totožná se strukturou státu (jediné co jí chybí, je měnová suverenita).

Rojava samozřejmě není jen o tom. Mnozí měli na jazyku či na klávesnici slovo „revoluce“ nebo alespoň adjektivum „revoluční“, když popisovali proces, který v Rojavě probíhá, a jež má dvojitý základ:

- Na jedné straně tu máme lidové hnutí revolty, odporu, sebeobranu a přežití ve válečné situaci.
- Na straně druhé je tu uskutečnění projektu PYD, který teoreticky kombinuje centrální moc (podle modelu západních demokracií) a místní samosprávu každodenních záležitostí obyvateli.

Zbývá jen dozvědět se, jak jdou ty dvě věci dohromady a čemu konkrétně to odpovídá v terénu.⁸

Západních návštěvníků se do Rojavu podívalo dost a v militantních novinách a blozích se to hemžilo bujarými svědectvími. Obecně popisovala následující:

- Sympatickou a vřelou atmosféru s mnoha detaily, spontánní a zcela svobodné diskuze (což je v tomto světě vzácné).
- Velmi málo informací o ekonomice, pokud nepočítáme to, že zničení kapitalistických společenských vztahů bylo odloženo na později a že soukromé vlastnictví bylo ve *Společenské smlouvě* povýšeno na svaté. Přinejlepším se dočteme o vytvoření několika zemědělských družstev.⁹
- Organizační schéma demokratického fungování Rojavu, jak jej můžeme vidět na Wikipedii. Téměř nic, až na jeden či dva skromné příklady, o skutečném fungování stovek či tisíců lidových shromáždění, které mají údajně pokrývat celou zemi ve vesnicích i městských čtvrtích. Řekněme to jednoduše: fakt, že se v té či oné čtvrti její obyvatelé každý týden sejdou, aby diskutovali a rozhodli o tom, že tady vybudují kolektivní zeleninovou zahradu, tam opraví silnici či

⁷ David Graber přinesl svědectví ředitele policejní akademie rojavské policie, Asayish: dlouhodobým cílem by mělo být to, aby každý občan prošel šestiměsíčním policejním výcvikem, aby se povolání policisty stalo zbytečným.

⁸ Nechme tu stranou zásadní otázku: je tento proces pokračováním demonstrací syrského jara 2011, nebo jde o to, že je naopak ukončil a nahradil politickým projektem PYD, která sestoupila z hor poté, co odešly Assadovy jednotky?

⁹ Samosprávné fungování jedině z rojavských továren už bylo popsáno v desítkách článků a bylo hlavní zprávou v několika militantních časopisech.

vybudují společenský sál a že pro to mohou najít podporu a finance u chápaté městské administrativy, je pro ně velmi dobrý. Všimněme si nicméně toho, že politická, diplomatická a vojenská rozhodnutí nejsou přijímána stejnou cestou.

- Nastolení formální rovnosti mezi muži a ženami. Fakt, že se ženy účastní diskuzí a bojů, představoval šok a přinesl s sebou nevyhnutelné změny ve společenských vztazích obou pohlaví. I tady se můžeme ptát, jaká je skutečná (oproti propagandě, která je v této otázce obzvláště výživná) šíře tohoto fenoménu, který se, jak se zdá vyvíjí rozsáhlým částem společnosti. Totéž platí i pro možná karikaturní vizi situace kurdských žen v Sýrii před rokem 2012.

Jestliže je dynamikou jakékoli organizace především zajistit své vlastní přežití, roli a moc, bylo by obzvláště překvapivé, že by PYD či rojavská administrativa organizovaly svůj vlastní zánik ve prospěch shromáždění složeného z lidových shromáždění.

Pokud by se v této oblasti nakonec ustavil demokratický režim inspirovaný západními modely, ale s dávkou místních shromáždění v poradní roli, byla by to pro tento region velká novinka a pro jeho obyvatele zdaleka nejmenší zlo. PYD by bezpochyby zůstala na dlouhou dobu hegemonek, ale časem by se věci mohly vyvinout. Je to pesimistická nebo optimistická vize.

Zítřejší?

Ríkají nám o lidové dynamice, jistě, otupělé válkou, ale schopné později znovu povstat. Máme si prý uchovat naději a především věřit, že lidstvo (či proletariát) se bude emancipovat tak, že *nejprve* povede válku a teprve *poté* uskuteční revoluci. To nám připadá jako naprostá blbost. Je to nicméně *volba*, kterou učinila PYD a která odpovídá starému „revolučnímu“ schématu (přechodné období z klasické verze se zde omezuje na „politickou revoluci“).

Nevěříme tomu, že by revoluce (onen velký ořes, který zruší třídní společnost) mohla vyplynout ze série strategických rozhodnutí uskutečněných ve správném pořadí. Nevíme, jak bude revoluce vypadat, ale dovolíme si prohlásit (bez toho, abychom popírali její nutně násilný charakter), že nebude vojenským střetem, sérií vítězství proletářské armády (odloživší radikální proměnu společnosti na zítřka) nad armádou kapitalistickou. Revoluce není válka. A jestliže občas válečná období vedou k politické destabilizaci, vytvářejí napětí a společenský rozklad, v Rojavě se o nic takového nejedná, ba právě naopak.

Slovo „revoluce“, pokud jej nechceme použít v jeho vyprázdněném a neškodném smyslu, jak se nyní znovu stává módou, nám tedy nepřipadá, jak jste jistě pochopili, vhodné pro popis situace v Rojavě. Ani slovní spojení „revoluční proces“ není lepší, i když je jen „potenciální“, protože proč by mělo více odpovídat Rojavě, než situaci v Číně či Alžírsku? V Rojavě je to válka, která všemu dominuje. Lidová válka, chcete-li, ale přece jenom válka.

A tady se dotýkáme otázky podpory.¹⁰ A podpory komu? (Nepočítáme-li údajný prastarý „lid“ prostý třídního rozdělení a ze své podstaty revoluční?)

Podporovat „hnutí“? „Boj“? Proletariát? Jak konkrétně by to mělo vypadat? Nejlepší by bylo, jako ve všech jiných případech, bojovat tady a teď proti naší vlastní buržoazii, ale víme sami,

¹⁰ V životě ovšem neexistuje jen revoluce. Náš pohled nás vede k tomu, že v každém jednotlivém boji vidíme třídní boj. Je-li to však teoreticky možné, je to vždy nutné? Existují „případy“, na nichž není nic revolučního, které jsou humanitární či humanistické, a které můžeme podporovat, ekologické nebo reformistické, jichž se můžeme beze studu účastnit, okamžité nutnosti, na něž je někdy možné najít jinou odpověď než marxistickou či anarchistickou. A není to žádné drama.

jak na tom jsme. Takže kromě její symbolické podoby, jaká solidarita je možná na vzdálenost čtyř tisíc kilometrů?

Až do dnešního dne vychvalovali neaktivnější a nezapálenější revoluční militanti především zásluhy a aktivity YPG-YPJ, ozbrojené větve PYD (někdy bez citování názvů organizací). Pokud tu kdy šlo o nějakou podporu, jen málo kritickou a především finanční, směřovala především k této organizaci (nebo eventuálně ke strukturám, které jsou pod její kontrolou). A máme za to, že tady je velký problém.¹¹

Tato strana, která dominuje místní politické scéně a tvrdí o sobě, že zastupuje zájmy kurdského „lidu“, je silou, která v současnosti řídí tuto společnost. Bylo by naprosto iluzorní doufat v to, že je možné v rámci PYD podporovat radikální tendenci proti tendenci umírněné. Stejně jako by bylo iluzorní podporovat nějaký režim v naději, že z něj vzejde autonomní akce proletářů. Protože jak víte, nebo jak jste pochopili: myslíme si, že administrativa, která se na severu Sýrie ustavuje, plní v této zóně úlohu chybějícího státu a zachovává chaos základů kapitalistické společnosti (hodnotu, námezdní práci, třídy, soukromé vlastnictví, výrobu). Zítřka, na základech, které budou vyjednány mezi Rojavou a dalšími státy, bude zajišťovat řád, bude spravovat obyvatelstvo a třídy. Ať už bude jakkoli pokroková, bude právě tato administrativa, s níž se budou nutně střetávat kurdští a arabští proletáři¹². A síla, které je budou potlačovat, bude právě Asayish, a když bude třeba i YPG.

Tímto snad poněkud strohým závěrem a v očekávání vašich reakcí vás zdravíme. ★

Takzvaní „internacionalisté“, členové milic YPG, vzdávají hold Fidelu Castrovi!
Jaký program...

¹¹ Ostatně si myslíme, že pokud by se taková organizace, se stejným programem, objevila zítřka ve Francii, byli bychom (my a vy), mezi prvními, kteří by upozornili na její nebezpečnost (a čelili by represí).

¹² A co dezertéři, kteří se nechtějí podrobit vojenské službě v Rojavě? Skutečně se nacházejí mezi migranty, kteří dnes přicházejí do Evropy. Je málo pravděpodobné, že budou žádat o pomoc ty, kteří pomáhají armádě, před níž oni prchají! Webová stránka syrské opozice, vystupující rovněž proti PYD, informovala na podzim 2015 o první demonstraci proti povinným odvodům v jednom rojavském městě.

Tahle společnost nám nabízí jen boj o holé přežití, kde nejsme nic víc než pracovní síla a spotřebitelé. Jen se to celé balí do krásných řečí o hodnotách slušného občana a potřebách vlastní ekonomiky, do módních trendů a bezduchých životních stylů, které na nás dennodenně chrlí média, politici, vědci, celebrity... Jsou snad značkové hadry, nové mobily a plazmové televize, auta na leasing a bydlení na hypotéku, páteční mejdany, televizní show a rodinné idylky v nákupních střediscích dostatečnou náhražkou za opravdu lidský život? Je tohle vše, po čem skutečně toužíme a co reálně potřebujeme?

1. PRO NÁS NE!

Nemáme žádné velké majetky a podniky, které by na nás vydělávaly, a tak musíme chodit do práce. Prodáváme svůj čas a energii, svoji pracovní sílu, třídně buržousti, která vlastní výrobní prostředky. Svoji práci směňujeme za mzdu, za kterou můžeme nakoupit to, co potřebujeme k přežití a co jiní vyrobili stejnými pracovníci lidé, jako jsme my. Ať si vyděláme, kolik chceme, jakmile výplatu utratíme, musíme nakusat zase zpátky do práce. Naše práce uvádí do chodu celou společnost a ekonomiku: továrny, supermarket, kanceláře, nemocnice, stavby... Jsme třída proletářů, a proto se bouříme!

2. PROTI NÁMEZDNÍ PRÁCI

Práce je nám odcizená, protože doba, po kterou pracujeme, nám nepatří, není zcela naší součástí – je především prostředkem jak se dostat k penězům. Protože svoji práci prodáváme jako zboží jednotlivým šéfům i buržoazii jako celku, jsou to oni, kdo ji kontroluje, komu náleží a kdo z ní má skutečný prospěch. My jen musíme pracovat tak dlouho a tak rychle, jak se po nás chce. Bojujeme tedy proti námezdní práci, která je základem našeho vykořisťování a celého kapitalistického systému.

3. PROTI VOLNOČASOVÉ TOVÁRNĚ

Nepracujeme, abychom bezprostředně uspokojili své potřeby nebo potřeby celého lidstva. Životní potřeby nám zprostředkovávají mzdy – peníze, protože odcizené jsou nám i produkty naší práce, které patří buržoazii. Odcizená je nám celá společnost: vztahy, na nichž stojí, její struktury, instituce, bohatství i vědění. Diktatura kapitálu tak panuje i mimo práci. Volno, na které se těšíme, je její součástí. Je to kapitál a ne my, kdo určuje, jak jíme, milujeme, bydlíme, cestujeme, bavíme se... Proto bojujeme proti kapitalistickým společenským vztahům jako celku, který nás uzavírá do obrovské továrny, kde jsme jako dojně krávy v každém okamžiku našich životů.

4. PROTI KAPITALISMU

Naše práce je zboží jako žádné jiné: jediné má schopnost vytvářet hodnotu novou a větší, než je jeho vlastní. Šéfové nás všechny vykořisťují, neboť nám platí jen za naši pracovní sílu a všechno, co jsme vyrobili navíc, je jejich nadhodnota a zisk. Zisk se reinvestuje do výrobních prostředků, do produkce nového kapitálu, což je všechno majetek, který buržousti kontrolují, vlastní a prodávají. Kapitál je naše mrtvá práce vtělená do věcí. Je to náš čas a energie, které jsme zabilí v práci, ne proto abychom uspokojili lidské potřeby, ale proto abychom vytvářeli komodity. Jediným cílem kapitalistického výrobního způsobu je mít zisk a rozmnožovat kapitál. Lidské potřeby jsou zcela druhořadé a výroba je „uspokojuje“ jen do té míry a takovým způsobem, který slouží expanzi kapitálu. Proto byl i Sovětský Svaz a jeho satelity kapitalistický, proto je v současnosti stále kapitalismus v Severní Koreji, Číně nebo na Kubě. Kde je námezdní práce je nevyhnutelně i kapitál a nic na tom nezmění ani háv „marxistické“ ideologie, reorganizace buržoazie skrze politickou stranu a stát a její snahy (bez trvalé šance na úspěch) deformovat kapitalistické zákonitosti trhu, konkurence a hodnoty.

5. PROTI DEMOKRACII, STÁTU A BURŽOAZNÍ POLITICE

Demokracie je vlastní podstatou kapitalistické společnosti a nikoli jen jednou její politickou formou. Atomizování občané, kteří dosahují umělé jednoty skrze separovanou sféru národní politiky, jsou společnou charakteristikou parlamentních, stalinistických, fašistických nebo třeba islamistických států. Ty jsou organizacemi buržoazie jako třídy, které vyrůstají ze společenských vztahů třídní společnosti. Proto je revoluční boj proletariátu protidemokratický a protistátní a nemá co do činění s buržoazní politikou, politickými stranami (ať jsou levicové nebo pravicové, parlamentní nebo mimoparlamentní, legální nebo zakázané), volbami a politickými převraty.

6. PROTI ODBORŮM A LEVIČÁCTVÍ

Třídní odbory (v opozici ke „stávkokazeckým“ odborům přímo zakládaným buržoazií) již dávno nejsou organizacemi dělnické třídy. Staly se součástí kapitalistického státu, institucí pro organizování prodej pracovní síly a udržování sociálního smíru. Jako takové musí být zničeny a nikoli reformovány. Slabiny a porážky hnutí naší třídy daly a dávají vzniknout mnoha proudům levičáctví, které hrají úlohu historické sociální demokracie. V časech revoluce vždy představovaly poslední útočiště a pevnost kapitálu, protože neusilují o zničení kapitalismu, ale o jeho radikální reformu. Proto komunističtí proletáři bojují proti všem podobám takového levičáctví: stalinismu, trockismu, maoismu, mnohým variantám anarchismu, antiglobalismu, protiimperialistickým hnutím „třetího světa“...

7. PROTI JEDNOTNÝM FRONTÁM

Jsme proti všem jednotným frontám s „pokrokovými“ politickými frakcemi buržoazie a proti všem kontrarevolučním ideologiím, které kolem těchto front vznikají: antifašismus nebo třeba národní osvobození... Všechny vedou k obraně jedné podoby kapitalistické diktatury proti druhé, „menšího zla“ proti „většímu“, tj. k zachování kapitalistické diktatury coby celosvětové totality. Vedou k boji za kapitalismus s „lidskou tvář“, ale vždy podřívají revoluční proletariát a vedou k jeho porážce.

Pouze přímá třídní akce může vzdorovat destruktivní konkurenci mezi proletáři, jež je podporována rasismem, fašismem a nacionalismem. Pouze komunistická revoluce je alternativou vůči všem podobám kapitalismu.

8. PROTI ÚTLAKU, NACIONALISMU A VÁLCE

Všechny formy útlatku starší než kapitalismus sám – třeba na základě pohlaví, sexuální orientace, etnické nebo náboženské příslušnosti – nebyly zrušeny, ale staly se součástí kapitalistického vykořisťování a dělby práce. Žádná podoba útlatku neexistuje vně kapitalistických společenských vztahů a může být odstraněna pouze spolu s nimi v procesu komunistické revoluce. Ideologie, které nám, proletářům, podsouvají pozitivní identitu pracujících, ženy, domorodce, cizince, „privilegovaného“, či „vyloučeného“ slouží k tomu, abychom se v konečném důsledku vnitřně ztotožňovali s kapitalistickým systémem. Pouze bojová dynamika proletariátu představuje proces negace všech těchto identit poslušných občanů. Proto se proti nim proletariát staví stejně, jako se staví proti národu, vlastní a nacionalismu. Proti „sociálnímu míru“ v národních státech i válce mezi nimi prosazujeme třídní válku proti naší vlastní buržoazii, tedy revoluční defetismus.

9. ZA PROLETÁŘSKÉ SPOLČOVÁNÍ SE

I přes své meze dnes skutečné boje proletariátu obsahují semínka komunismu, tj. hnutí za zničení současného stavu věcí. Dnes tedy podporujeme třídní boje a vytváření proletářských buněk, kroužků a sítí na podvrátném základě – tedy boj a sdružování se mimo odbory, politické strany a ostatní struktury buržoazního státu a proti nim. Právě z bojů tohoto druhu se rodí masové proletářské hnutí, které se dá na cestu propojení proletariátu – vykořisťované třídy v současné společnosti – s příštím stavem věcí.

10. ZA KOMUNISTICKOU REVOLUCI

Jen v procesu dynamiky revolučního proletariátu dojde ke změně poměru sil mezi proletariátem a buržoazií. Pouze tak se otevře prostor pro kvalitativní skok v třídním uvědomění, dláždící cestu pro násilné svržení vládnoucí třídy a rozhodující rozřešení třídních protikladů. Ale pouze pokud proletářské hnutí bezprostředně, prakticky a vědomě nastoupí cestu směrem ke skutečné lidské spopolitosti dosažené prostřednictvím revoluce. Aby revoluce nezemřela, musí rozhodně čelit kontrarevoluci, jež okamžitě zneužívá slabin uvnitř naší třídy proti nám.

11. ZA DIKTATURU PROLETARIÁTU

Proces bojové dynamiky revolučního proletariátu směrem k násilným povstáním a třídní revoluci nastoluje pro stále větší množství proletářů vědomou volbu mezi komunismem a kapitalistickým barbarstvím: vykořisťováním, krizí, válkami, ekologickou katastrofou. Čím jasnější se tato volba stává, tím více je proletariát schopný uskutečňovat v revoluci svoji společenskou diktaturu proti námezdní práci, hodnotě, směně, penězům, státu. To znamená celosvětovou diktaturu lidských potřeb proti kapitálu a revoluční teror proti buržoazním silám.

Diktatura proletariátu znamená zrušení panujících společenských vztahů: odstranění námezdní práce, rušení zbytečných profesí a výroby, odstranění směnných vztahů ze všech aspektů našich životů, zrušení ekonomiky a produkce pro zisk a podřízení všech výrobních sil lidským potřebám a potřebám světové revoluce, zánik rozdílu mezi prací a volnem, městem a venkovem a všech dalších separací, násilné zničení státu a jeho nahrazení orgány revoluční sebeorganizace proletariátu, toto všechno se s triumfem revoluce mění v globální lidskou spopolitost. Skrze tento historický revoluční proces proletariát (jakožto poslední existující třída) ruší sám sebe a celou třídní společnost a plně rozvíjí celosvětovou lidskou komunitu.

12. O REVOLUČNÍ ORGANIZACI

Revoluční organizace vyrůstá a nabývá konkrétních forem přímo z třídního boje, neboť proletariát je k tomu historicky nucen. Revoluční organizace svojí bojovou aktivitou vytváří podmínky pro centralizaci revolučních elementů, které jsou v dobách nepřítivního poměru sil nepočtené a bezvýznamné, a neuvědomlejších složek proletariátu. Revoluční organizace není ani předobrazem budoucí organizace společnosti, ani rigidní a věčnou strukturou. Pouze hraje zásadní úlohu v procesu historické centralizace revoluční dynamiky, jenž se materializuje jako strana proletariátu, tj. komunistická strana. Co tuto stranu odlišuje od různých samozvaných předvojů, je to, že nemá žádný jiný program než její třída coby historický subjekt a proto je centralizací tohoto programu, představuje směřování revolučního boje celé třídy.

13. CO DĚLAT?

Prohlubovat, hájit a propagovat historický program proletariátu za svržení vládnoucí třídy prostřednictvím povstání s cílem zažehnutí revoluce za odstranění třídní společnosti. Na základě poučení z minulých a současných bojů proletariátu vyjasňovat obsah revolučního přerodu společnosti, komunistické revoluce. Propagandou, agitací a aktivním zapojením zviditelňovat, podporovat a pobízet všechny tendence v dnešních bojích, které mohou napomoci k rozvoji revolučního vědomí a bojovného ducha v naší třídě, ke vzniku radikálních proletářských sdružení. Odhalovat a kriticky pojmenovávat překážky, ať už ideologické nebo praktické, v dnešních třídních hnutích, jež blokují cestu ke vzniku otevřeně třídní konfrontace, tj. otevřeného revolučního konfliktu mezi třídami. Centralizovat militantní proletáře, kteří se snaží organizovat na základě revolučního programu a vytvářet efektivní bojovou strukturu pro komunistické militanty. Z úrodné půdy sociálních protikladů a dynamiky třídního boje efektivně prosazovat, podněcovat, organizovat a koordinovat uskutečnění budoucího násilného povstání coby rozhodujícího momentu v celé nadcházející komunistické revoluci.